



Daf Hayomai Michnayot

Dans un An, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות מסכת אהלות פרק יח

ה' אב

פתח הבית, וממנה נכנסת לבית והעליה טהורה. ואם לאו, שאין פתח של עליה, מכן נקנה פתח הבית. עליה טמאה. ותישיון שמא הקבר תחת קהל הבית נגד פתח העליה ובוזקת עד פתח העליה ונכנסת לעליה ודרך הפתח. עפר בית הפרס ואו נעפר חוצה לארץ דשיניהם מטמאים במגע ובמשא. שבא ברוך בתוך אגודתו על ירך היה שם גוש עפר או מבית הפרס או מארץ העמים. אפילו שאין בכל קלח כחותם המרצופין. ויש עליו עור שהולך זרקים נושאים וחומתם כחותם טיט, שהוא שטוף לטמא. מצטרפין, והיה כעפר בשכלן כחותם המרצופין, ואזי רבי אליעזר.

וחכמים אומרים אינו טמא עד שיהיה במקום קרוב כחותם המרצופין. אמר רבי יהודה ראהו לדברי חכמים. מעשה שהיו אגרות באות ממדינת הים הם לבני מהנים גדולים, והיו זקנים וחומתם של כלם כחותם טיט, והיו בהם בין כולם כסאה וכסאתים וחומתם של טיט, ואל חשו להם חכמים משום טמאה, וכן שלא היה באחד מהם. כחותם המרצופין.

פרק יח מטמא בית הפרס היה דבוקו. ודעת הרע"ב כדעת הרמב"ם דזו היצא מעגבים שדולו שם. וטורחין גם לאוכלי טהרות. ואין זו דעת הראב"ד אלא סבירא ליה דזו היצא מטמא הם ספק. והטעם שאמרו חכמים לחות על הבורצים. דאסור לגרם טמאה להליו שבארץ ישראל. והרמב"ם חשב שמיו עליהו עד להלוי שאין מקליו כמטאת בית הפרס. כי הלבוי כולו הוציא על גוהו חכמים שהעגבת דיון כמנוקשים לבקב טמאה. והוא מעגבת ידו דבר. ואין

כל מן חותם הבית הפרס אינו נחשב למוכשר עד שיצא מבית הפרס. והראב"ד שלא על טהורין ודאי מוין אלא על טהורין מספק. ולכן נתן טעם אחר כדי שלא לטמא הליו שטורחין כדברים. **א** כיצד בוצרים בית הפרס והינם העגבים שגדלו בו וטהורין. **מיון** על האדם הנוצר, מפני שטאת ועל הליו ביחס השלישי ושונים בשביעי, כדי שיהיו טהורים מטמאה דאורוקתא, והכל נזקק אלו וטמאים, אבל אם היו טהורים אין צריכין לחות. אבל לדעת הרמב"ם מוין אפילו על הטהורים. כדי להכיר שאין מקליו כמטאת בית הפרס. ובוצרים העגבים ומוציאים חוץ לבית הפרס, ואף על פי שהבורצים חוזרים ומטמאים בבית הפרס בשעת בצירתו. תו לא מטמא עגבים כנגיעתם על פמה שלא והקשרו הקשר במת. ואחרים אגשים שלא נכנסו לבית הפרס, שלא וטמא, ומקבלים מהם מן הבורצים ומוליים העגבים לבת. בכלים אחרים. ולא יענו הבורצים באחרים. אבל אם נגעו אלו הבורצים באלו האחרים טמאים המקבלים, ומטמאין על העגבים, שהאדם שנוטמא בבית הפרס נעשה אב הטמאה ומטמא אדם וכלים. דמה שאמרו דאלו העגבים לבתי מנוקשים. רבי קשהו ממציאין בבית הפרס, וכאשר יצאו לבית הפרס הוסיף והקרה וישאר באושר, כמו שצוהו על הבורץ לבת. לן זה דברי בית הלל אבל בית שמאי אומרים, אוחז את המגל בטיט של דקל, דסביר דגורת הבורץ לבת היכשר הוא אפילו לטמאת בית הפרס. או בוצר בצורה, באבן חדה, איתה שמקבלת טמאה, ונתון לתוך הפשיטה. כלי גדול שפחוקי ארבעים אמה, שבושכין בו יתים דלא בת קבולו טמאה היא, ומולין לבת אפילו הוא בעצמו, כיון שהוא זוויר ואתו ליה הירצא שמנח בכפישו. לא נגע אמר רבי יוסי במה דברים אמורים ככנס הנעשה בית הפרס, והיו בו גפנים ואלילות

ואם לאו, עליה טמאה. עפר בית הפרס ועפר חוצה לארץ שבא בקרה, מצטרפין כחותם המרצופים, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד שיהיה במקום אחד כחותם המרצופין.

אמר רבי יהודה, מעשה שהיו אגרות באות ממדינת הים לבני מהנים גדולים, והיו בהם כסאה וכסאתים וחומתם, ולא חשו להם (חכמים) משום טמאה:

פרק יח א כיצד בוצרים בית הפרס. מזהים על האדם ועל הכלים, ושונים ובוצרים ומוציאים חוץ לבית הפרס, ואחרים מקבלים מהם ומוליים לבת. אם נגעו אלו באלו, טמאים כדברי בית הלל. בית שמאי אומרים, אוחז את המגל בטיט או בוצר בצורה ונתון לתוך הכפישו ומולין לבת. אמר רבי יוסי, במה דברים אמורים, בכרם הגעשה בית הפרס. אבל נוגע בית הפרס, נמך כל לשוק: **ב** שלשה בית פרסות הן, החורש את הקבר, נטעת כל נטע, ואינה נזרעת כל ירע, חוץ מזרע הנקצר. ואם עקרו, צובר את קרנו לתוכו וכוכרו בשתי כפרות, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, התבואה בשתי כפרות, והקטניות בשלש כפרות. ושורף את הקש ואת העצה, ומטמא במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל: **ג** שדה שאבד קבר בתוכה, נזרעת כל ירע, ואינה נטעת כל נטע. ואין מקמיני בו אילנות, חוץ מאילן סרק שאינו עושה פרות. ומטמא במגע ובמשא באהל: **ד** שדה בוכין, לא נטעת, ולא נזרעת, ועקרה טהור, ועושים ממנה תנורים לקדש. ומזהים בית שמאי ובית הלל שבדוקים לעושה פסה,

התבואה, ואת העצה פסולת הקטניות. וצריך לשורף בתוך השדה שמא יש בהן עצם כשעורה דאי אפשר לבדוקו. והר"ש ומטמא שדה בית הפרס, מטמאה במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל, דכל טמאתו משום עצם כשעורה, וגם עצם כשעורה אינה מטמאה באהל. במשנה זאת יש שורקות גרסא של המשנה שלנו, וכן הוא גרסת הרמב"ם. ויש גרסת התוספתא, וכן הוא דעת הרע"ב. **א** שדה שאבד בה קבר בתוכה, נזרעת כל מיני ירע, לפי שאין שרשי הירעים מגיעין לקבר. ואינה נטעת כל נטע. כדי ליהוי אילן מקליו מגיעין עד למת. והרע"ב וכן הר"ש מביאין גרסא אחרת: שדה שאבד בה קבר, אינה נזרעת כל ירע ואינה נטעת כל נטע. ומצי מקמיני בו אילנות, הני אפילו אם נטע לא קום. כדי שלא להרליג בני אדם לשם משום דמטמאה באהל, חוץ מאילן סרק שמתר לנטע בו, והניו אילן שאינו עושה פרות. ומטמא במגע ובמשא בית הפרס, שמא נדוש בה הקבר, והיו שם עצמות וטמאין וטסף על בית הפרס. ובאהל, גיב מן מטמא. שמא האהיל על הקבר. **ב** שדה בוכין, מקום רחוק מבית הקברות ומבית שמא שם המטה של מת ומתעצנין שם ובוכין על המת. לא נטעת ולא נזרעת, משום אוש בעלים. והדורך הוא שהבעלים מתאישין מפניו. והיו כמצר שפחוקיו בו רבים (ונזקק אם נתאשו, אבל אם לא נתאשו, אם יש שלא כדין החזיקו בו, מתר לקלקלו). ועקרה טהור, דלא מחזיקין בה טמאה כלל, ועושים ממנה בית מעקרה של שדה בוכים תנורים לקדש, וקרבנות, אבל בצפר בית הפרס הראשונים, אסור. דחזישוקו לעצמות. מזהים בית שמאי ובית הלל שבדוקים שדה שפחורש בה קבר לעושה פסה, הניו את הלך אדם לשם וצריך לעשות קרוב פסה. בדוקין את השדה, כדמפרש להלן, ואם לא נמצא שם עצם כשעורה הולך ויטשה קרוב פסה. ונזקק לפסח

התבואה, ואת העצה פסולת הקטניות. וצריך לשורף בתוך השדה שמא יש בהן עצם כשעורה דאי אפשר לבדוקו. והר"ש ומטמא שדה בית הפרס, מטמאה במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל, דכל טמאתו משום עצם כשעורה, וגם עצם כשעורה אינה מטמאה באהל. במשנה זאת יש שורקות גרסא של המשנה שלנו, וכן הוא גרסת הרמב"ם. ויש גרסת התוספתא, וכן הוא דעת הרע"ב. **א** שדה שאבד בה קבר בתוכה, נזרעת כל מיני ירע, לפי שאין שרשי הירעים מגיעין לקבר. ואינה נטעת כל נטע. כדי ליהוי אילן מקליו מגיעין עד למת. והרע"ב וכן הר"ש מביאין גרסא אחרת: שדה שאבד בה קבר, אינה נזרעת כל ירע ואינה נטעת כל נטע. ומצי מקמיני בו אילנות, הני אפילו אם נטע לא קום. כדי שלא להרליג בני אדם לשם משום דמטמאה באהל, חוץ מאילן סרק שמתר לנטע בו, והניו אילן שאינו עושה פרות. ומטמא במגע ובמשא בית הפרס, שמא נדוש בה הקבר, והיו שם עצמות וטמאין וטסף על בית הפרס. ובאהל, גיב מן מטמא. שמא האהיל על הקבר. **ב** שדה בוכין, מקום רחוק מבית הקברות ומבית שמא שם המטה של מת ומתעצנין שם ובוכין על המת. לא נטעת ולא נזרעת, משום אוש בעלים. והדורך הוא שהבעלים מתאישין מפניו. והיו כמצר שפחוקיו בו רבים (ונזקק אם נתאשו, אבל אם לא נתאשו, אם יש שלא כדין החזיקו בו, מתר לקלקלו). ועקרה טהור, דלא מחזיקין בה טמאה כלל, ועושים ממנה בית מעקרה של שדה בוכים תנורים לקדש, וקרבנות, אבל בצפר בית הפרס הראשונים, אסור. דחזישוקו לעצמות. מזהים בית שמאי ובית הלל שבדוקים שדה שפחורש בה קבר לעושה פסה, הניו את הלך אדם לשם וצריך לעשות קרוב פסה. בדוקין את השדה, כדמפרש להלן, ואם לא נמצא שם עצם כשעורה הולך ויטשה קרוב פסה. ונזקק לפסח

התבואה, ואת העצה פסולת הקטניות. וצריך לשורף בתוך השדה שמא יש בהן עצם כשעורה דאי אפשר לבדוקו. והר"ש ומטמא שדה בית הפרס, מטמאה במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל, דכל טמאתו משום עצם כשעורה, וגם עצם כשעורה אינה מטמאה באהל. במשנה זאת יש שורקות גרסא של המשנה שלנו, וכן הוא גרסת הרמב"ם. ויש גרסת התוספתא, וכן הוא דעת הרע"ב. **א** שדה שאבד בה קבר בתוכה, נזרעת כל מיני ירע, לפי שאין שרשי הירעים מגיעין לקבר. ואינה נטעת כל נטע. כדי ליהוי אילן מקליו מגיעין עד למת. והרע"ב וכן הר"ש מביאין גרסא אחרת: שדה שאבד בה קבר, אינה נזרעת כל ירע ואינה נטעת כל נטע. ומצי מקמיני בו אילנות, הני אפילו אם נטע לא קום. כדי שלא להרליג בני אדם לשם משום דמטמאה באהל, חוץ מאילן סרק שמתר לנטע בו, והניו אילן שאינו עושה פרות. ומטמא במגע ובמשא בית הפרס, שמא נדוש בה הקבר, והיו שם עצמות וטמאין וטסף על בית הפרס. ובאהל, גיב מן מטמא. שמא האהיל על הקבר. **ב** שדה בוכין, מקום רחוק מבית הקברות ומבית שמא שם המטה של מת ומתעצנין שם ובוכין על המת. לא נטעת ולא נזרעת, משום אוש בעלים. והדורך הוא שהבעלים מתאישין מפניו. והיו כמצר שפחוקיו בו רבים (ונזקק אם נתאשו, אבל אם לא נתאשו, אם יש שלא כדין החזיקו בו, מתר לקלקלו). ועקרה טהור, דלא מחזיקין בה טמאה כלל, ועושים ממנה בית מעקרה של שדה בוכים תנורים לקדש, וקרבנות, אבל בצפר בית הפרס הראשונים, אסור. דחזישוקו לעצמות. מזהים בית שמאי ובית הלל שבדוקים שדה שפחורש בה קבר לעושה פסה, הניו את הלך אדם לשם וצריך לעשות קרוב פסה. בדוקין את השדה, כדמפרש להלן, ואם לא נמצא שם עצם כשעורה הולך ויטשה קרוב פסה. ונזקק לפסח

משניות מבוארות מסכת אהלות פרק יח

ואיזהו השונית כל מקום נבשח בתוך הים שהים עולה בנעמו, כשהים הולך וסוחר, דאם היה שם עפר ארץ העמים, נבשלים קבר שטפורה. סוריא וארם מרים וארם צובה) שכבש ודו המלך עליו השלום. עשרה גמפר חוץ לארץ. ואורוהי טהור. ורק על גושח נזרו. וחיבת במעשרות וכשביעית.

ז הקונה שדה בסוריא, במקום שהיא טמאה לארץ ישראל, אם יוכל להכנס לה בטוהרה, טהורה, כיון שהיא של ישראל לא גזרו אנשיה, ואין ארץ העמים מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, וחיבת במעשרות ובשביעית, ואם אינו יכול להכנס לה בטוהרה, שרוחב טפח מארץ העמים או מבית הקברות מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, מטמאה השדה כמו ארץ העמים, וחיבת השדה במעשרות ובשביעית כארץ ישראל. מדרות טמאין סוכים שבארץ ישראל. מדרות טמאין, משום שפוקרין שם נפליהם בבתיכם. עד שיבדקו. מפה שיהא הכערים נתון ויהא צריך בדיקה כשה שפך בה קבר, ארבעים יום, ימי יצירת הכלי. ומדרות טמאים, אף על פי שאין עמו אשה, דפרזאים הם בגיורת ומביאין ששים לבתיהן בלילה. וזכוכים: גזרה משום מדר שותיהו בו אשה. ואם היה עבד של ישראל, או אשה ישראלית, משמורין אותה את המדור שלא יקברו שם נפליהם. ואין צריכין להיות שם כל המון, אלא אפילו כנגכס ויזא סגי. **ח** את מה מדרות אין הביבים העמוקים בורות שיצאוין מהן השופכים לרשת הרים. והיו גורסין הכוכין, מערה שמתחת להשוק, ואת מים הסוחין, מקום פנוט מים סרוחין בחצר. בית שמאי אומרים, בודק את האשפות ועפר המתים, ויש לחוש שמא מקמת הנפל שנומצא שם נעשה העפר תיחות. ובית הלל אומרים לבקש מהם והיתר הולכה ימלים להלך בו, אינו צריך בדיקה, שדרבן לחפר תחת הקרקע, ואם ימצאו נפל קבר שם יציאוהו משם ויאכלהו.

סמכין אבדיקה, משום דטמאת בית הפרס דרובן, ולא העמידו דבריהם במקום פרת, דמי שאינו עושה פסח חיב כרת. ואין בודקין השדה לתרומה דבאכילת תרומה יש רק מצות עשה, ולכן העמידו דבריהם דלא מהני בדיקה זו. ולקוין שהלך שם, מבלתה, בית שמאי אומרים בודקין, ואם לא נמצא עצם כשעורה אינו מבלת. ובית הלל אומרים אין בודקין, דבין נמצא עצם ובין אין נמצא, מגלח ומביא קרבנו. והיו ספק נזיר טהור ספק נזיר טמא, פן כתב הרע"ב והר"ש ומלאו שם פכב בין נמצא בין לא נמצא אינו מגלח (ולכן למדנו במסכת נזיר פרק ז משנה ג, ובית הפרס על אלו הנזיר אינו מבלת, ועין התירט). כיצד הוא בודק, מביא את הקרש שהוא יכול להסיטו, כגון עפר תחתו שהוא מטיטו בשעה שהולך עליו, ונתון לתוך כברה שנקויה דקוין, וממחה עושהו של דק קדי בידו, ועפרו נטל ממכהרה, כדי שיראה אם נמצא שם עצם כשעורה, טמא הבודק ודאי שהיו נגע נעשה כשעורה, והיה שהלך שם, טמא מספק. **ה** כיצד מטמאין בית הפרס, שדה שפחורש בה קבר, נוטלים משום שלשה ספחים נזיר, כשעור עמק המחרשה שמנגלת בעצמות, או שהוא נתון על גבי שלשה ספחים עפר טהור, ששמביא ממקום אחר, אפילו אם נטל מחציו אחד של בית הפרס שלשה ספחים ונתן על גבי צווי אחר שלשה ספחים, טהור, והיו חישיון שמא יפל העפר מן הגבוה למטה, דכיון דהיה שעה אחת חוץ מן מטמאין לה. ויש שמעון ואמר אפילו נטל ממנו טפח ומחצה ונתן עליו טפח ומחצה ממקום אחר, טהור, והני ספחים יוכל להיות חצי בתניהו ונח בלקיחה. הרוצף בית הפרס באבנים, שעושה שם רצפת אבנים, שאינו יכול להסיטו, ונזקק טהור. אבל אם כולו משהלך עליו, לול להויו, יש לחוש שיוין עצם מתחתיו. רבי שמעון אומר אף העוקב בית הפרס,

חופר ומשליך האבנים, טהור. והתוספתא: אין קל בדיקה גדולה מזו, מובא בהנרא. **ו** המהלך בבית הפרס בשדה שפחורש בה קבר, על אבנים שאינו יכול להסיטן, או שהולך על האדם ועל התבונה שבתו. יפה, טהור אבל אם מהלך על אבנים שהוא יכול להסיטן שאין ביעותו בארץ, או על האדם ועל התבונה שבתו ירע, טמא. הרוכב דכיון שכח התחתון רע מקמת משא העליון נטל ממנו טפח ומחצה, ומה נקרא חתן רע באדם, אם של שורחכב עליו ארבותיו וקושטו זו הוה, ובבבקה אם היא משלת לללים ששורחכב עליה. המהלך בארץ העמים בהרים ובסלעים, אפילו אין קורבין שם מת טמא טמאת שבעה, וצריך היותו שליש ישיביעי, מפני עפר ארץ העמים שמנגלת לשם, אבל המהלך בין ובשונים לקמן מפרש מה זה שונית, טהור, שמטאת גוש ארץ העמים, שאין שורפים תרומה וקדשין, ומה נקרא אחר ערב, דלא גזרו בים ואין צריך הנהה שלישו ושיביעי, אבל הוא טמא טמאת ערב, דלא גזרו בים בשונית מפני שאין קורבין שם מת, אבל טמאת ארץ ארץ העמים יש בהם, שגזרו על ארץ ארץ העמים לתלות התרומה וקדשין אל אוכלו כל שורפין.

ואיזהו השונית כל מקום נבשח בתוך הים שהים עולה בנעמו, כשהים הולך וסוחר, דאם היה שם עפר ארץ העמים, נבשלים קבר שטפורה. סוריא וארם מרים וארם צובה) שכבש ודו המלך עליו השלום. עשרה גמפר חוץ לארץ. ואורוהי טהור. ורק על גושח נזרו. וחיבת במעשרות וכשביעית.

ז הקונה שדה בסוריא, במקום שהיא טמאה לארץ ישראל, אם יוכל להכנס לה בטוהרה, טהורה, כיון שהיא של ישראל לא גזרו אנשיה, ואין ארץ העמים מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, וחיבת במעשרות ובשביעית, ואם אינו יכול להכנס לה בטוהרה, שרוחב טפח מארץ העמים או מבית הקברות מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, מטמאה השדה כמו ארץ העמים, וחיבת השדה במעשרות ובשביעית כארץ ישראל. מדרות טמאין סוכים שבארץ ישראל. מדרות טמאין, משום שפוקרין שם נפליהם בבתיכם. עד שיבדקו. מפה שיהא הכערים נתון ויהא צריך בדיקה כשה שפך בה קבר, ארבעים יום, ימי יצירת הכלי. ומדרות טמאים, אף על פי שאין עמו אשה, דפרזאים הם בגיורת ומביאין ששים לבתיהן בלילה. וזכוכים: גזרה משום מדר שותיהו בו אשה. ואם היה עבד של ישראל, או אשה ישראלית, משמורין אותה את המדור שלא יקברו שם נפליהם. ואין צריכין להיות שם כל המון, אלא אפילו כנגכס ויזא סגי. **ח** את מה מדרות אין הביבים העמוקים בורות שיצאוין מהן השופכים לרשת הרים. והיו גורסין הכוכין, מערה שמתחת להשוק, ואת מים הסוחין, מקום פנוט מים סרוחין בחצר. בית שמאי אומרים, בודק את האשפות ועפר המתים, ויש לחוש שמא מקמת הנפל שנומצא שם נעשה העפר תיחות. ובית הלל אומרים לבקש מהם והיתר הולכה ימלים להלך בו, אינו צריך בדיקה, שדרבן לחפר תחת הקרקע, ואם ימצאו נפל קבר שם יציאוהו משם ויאכלהו.

ואיזהו השונית כל מקום נבשח בתוך הים שהים עולה בנעמו, כשהים הולך וסוחר, דאם היה שם עפר ארץ העמים, נבשלים קבר שטפורה. סוריא וארם מרים וארם צובה) שכבש ודו המלך עליו השלום. עשרה גמפר חוץ לארץ. ואורוהי טהור. ורק על גושח נזרו. וחיבת במעשרות וכשביעית.

ז הקונה שדה בסוריא, במקום שהיא טמאה לארץ ישראל, אם יוכל להכנס לה בטוהרה, טהורה, כיון שהיא של ישראל לא גזרו אנשיה, ואין ארץ העמים מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, וחיבת במעשרות ובשביעית, ואם אינו יכול להכנס לה בטוהרה, שרוחב טפח מארץ העמים או מבית הקברות מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, מטמאה השדה כמו ארץ העמים, וחיבת השדה במעשרות ובשביעית כארץ ישראל. מדרות טמאין סוכים שבארץ ישראל. מדרות טמאין, משום שפוקרין שם נפליהם בבתיכם. עד שיבדקו. מפה שיהא הכערים נתון ויהא צריך בדיקה כשה שפך בה קבר, ארבעים יום, ימי יצירת הכלי. ומדרות טמאים, אף על פי שאין עמו אשה, דפרזאים הם בגיורת ומביאין ששים לבתיהן בלילה. וזכוכים: גזרה משום מדר שותיהו בו אשה. ואם היה עבד של ישראל, או אשה ישראלית, משמורין אותה את המדור שלא יקברו שם נפליהם. ואין צריכין להיות שם כל המון, אלא אפילו כנגכס ויזא סגי. **ח** את מה מדרות אין הביבים העמוקים בורות שיצאוין מהן השופכים לרשת הרים. והיו גורסין הכוכין, מערה שמתחת להשוק, ואת מים הסוחין, מקום פנוט מים סרוחין בחצר. בית שמאי אומרים, בודק את האשפות ועפר המתים, ויש לחוש שמא מקמת הנפל שנומצא שם נעשה העפר תיחות. ובית הלל אומרים לבקש מהם והיתר הולכה ימלים להלך בו, אינו צריך בדיקה, שדרבן לחפר תחת הקרקע, ואם ימצאו נפל קבר שם יציאוהו משם ויאכלהו.

ואיזהו השונית כל מקום נבשח בתוך הים שהים עולה בנעמו, כשהים הולך וסוחר, דאם היה שם עפר ארץ העמים, נבשלים קבר שטפורה. סוריא וארם מרים וארם צובה) שכבש ודו המלך עליו השלום. עשרה גמפר חוץ לארץ. ואורוהי טהור. ורק על גושח נזרו. וחיבת במעשרות וכשביעית.

ז הקונה שדה בסוריא, במקום שהיא טמאה לארץ ישראל, אם יוכל להכנס לה בטוהרה, טהורה, כיון שהיא של ישראל לא גזרו אנשיה, ואין ארץ העמים מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, וחיבת במעשרות ובשביעית, ואם אינו יכול להכנס לה בטוהרה, שרוחב טפח מארץ העמים או מבית הקברות מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, מטמאה השדה כמו ארץ העמים, וחיבת השדה במעשרות ובשביעית כארץ ישראל. מדרות טמאין סוכים שבארץ ישראל. מדרות טמאין, משום שפוקרין שם נפליהם בבתיכם. עד שיבדקו. מפה שיהא הכערים נתון ויהא צריך בדיקה כשה שפך בה קבר, ארבעים יום, ימי יצירת הכלי. ומדרות טמאים, אף על פי שאין עמו אשה, דפרזאים הם בגיורת ומביאין ששים לבתיהן בלילה. וזכוכים: גזרה משום מדר שותיהו בו אשה. ואם היה עבד של ישראל, או אשה ישראלית, משמורין אותה את המדור שלא יקברו שם נפליהם. ואין צריכין להיות שם כל המון, אלא אפילו כנגכס ויזא סגי. **ח** את מה מדרות אין הביבים העמוקים בורות שיצאוין מהן השופכים לרשת הרים. והיו גורסין הכוכין, מערה שמתחת להשוק, ואת מים הסוחין, מקום פנוט מים סרוחין בחצר. בית שמאי אומרים, בודק את האשפות ועפר המתים, ויש לחוש שמא מקמת הנפל שנומצא שם נעשה העפר תיחות. ובית הלל אומרים לבקש מהם והיתר הולכה ימלים להלך בו, אינו צריך בדיקה, שדרבן לחפר תחת הקרקע, ואם ימצאו נפל קבר שם יציאוהו משם ויאכלהו.

ואיזהו השונית כל מקום נבשח בתוך הים שהים עולה בנעמו, כשהים הולך וסוחר, דאם היה שם עפר ארץ העמים, נבשלים קבר שטפורה. סוריא וארם מרים וארם צובה) שכבש ודו המלך עליו השלום. עשרה גמפר חוץ לארץ. ואורוהי טהור. ורק על גושח נזרו. וחיבת במעשרות וכשביעית.

ז הקונה שדה בסוריא, במקום שהיא טמאה לארץ ישראל, אם יוכל להכנס לה בטוהרה, טהורה, כיון שהיא של ישראל לא גזרו אנשיה, ואין ארץ העמים מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, וחיבת במעשרות ובשביעית, ואם אינו יכול להכנס לה בטוהרה, שרוחב טפח מארץ העמים או מבית הקברות מפקיט ביה לבין ארץ ישראל, מטמאה השדה כמו ארץ העמים, וחיבת השדה במעשרות ובשביעית כארץ ישראל. מדרות טמאין סוכים שבארץ ישראל. מדרות טמאין, משום שפוקרין שם נפליהם בבתיכם. עד שיבדקו. מפה שיהא הכערים נתון ויהא צריך בדיקה כשה שפך בה קבר, ארבעים יום, ימי יצירת הכלי. ומדרות טמאים, אף על פי שאין עמו אשה, דפרזאים הם בגיורת ומביאין ששים לבתיהן בלילה. וזכוכים: גזרה משום מדר שותיהו בו אשה. ואם היה עבד של ישראל, או אשה ישראלית, משמורין אותה את המדור שלא יקברו שם נפליהם. ואין צריכין להיות שם כל המון, אלא אפילו כנגכס ויזא סגי. **ח** את מה מדרות אין הביבים העמוקים בורות שיצאוין מהן השופכים לרשת הרים. והיו גורסין הכוכין, מערה שמתחת להשוק, ואת מים הסוחין, מקום פנוט מים סרוחין בחצר. בית שמאי אומרים, בודק את האשפות ועפר המתים, ויש לחוש שמא מקמת הנפל שנומצא שם נעשה העפר תיחות. ובית הלל אומרים לבקש מהם והיתר הולכה ימלים להלך בו, אינו צריך בדיקה, שדרבן לחפר תחת הקרקע, ואם ימצאו נפל קבר שם יציאוהו משם ויאכלהו.